

ning af sine udgifter hertil, men med den begrænsning, at dette krav kun haves, når rejsen overstiger 1 km fra jordemoderens bopæl og foretages udenfor den by, hvor hun er bosat.

Et herfra forskelligt spørgsmål er, i hvilket omfang jordemoderens krav på fri befording efter forslaget § 13 dækkes af det offentlige på patientens vegne i henhold til reglerne om fribefordring i folkeforsikringslovens § 17 og forsorgslovens § 334, nr. 14. Efter disse regler yder det offentlige fribefordring af jordemødre til og fra fødende kvinder, der er sygekassemedlemmer eller trængende i forsorgslovens forstand, og som har bopæl på landet eller i de dele af en købstads yderdistrikter, som efter folkeforsikringsloven kan sidestilles hermed.

Adgangen til fribefordring gælder for jordemoderens besøg i hjemmet ved fødslen samt indtil to tilsynsbesøg herefter, medens der ikke er udtrykkelig hjemmel til fribefordring ved jordemoderens rejser til og fra fødsel på sygehus.

Endvidere gælder der den begrænsning, at fribefordring kun ydes, såfremt afstanden fra jordemoderens bopæl til den fødende kvinde overstiger 1 km, medens der på den anden side højst ydes fribefordring for en afstand på 10 km fra jordemoderens bopæl til den fødende, medmindre vedkommende jordemoder er den nærmest boende.

Gennemføres forslaget § 13 vil der således i en række tilfælde blive tale om befordringskrav fra jordemoderens side, som ikke for sygekassemedlemmers og trangspatients vedkommende dækkes af det offentlige i henhold til reglerne om fribefordring i folkeforsikringsloven og loven om offentlig forsorg. Fødselshjælpsudvalget er derfor i sin betænkning gået ind for, at der skabes større overensstemmelse mellem de to sæt regler, således at der navnlig altid skal kunne ydes fribefordring efter folkeforsikringsloven og loven om offentlig forsorg for jordemødre til og fra en fødsel i hjemmet, hvor jordemodertasken skal medbringes. Dette skal således gælde, uanset om de fødende kvinder bor i byerne eller på landet indenfor folkeforsikringslovens 1 km grænse. Endelig foreslår udvalget den almindelige adgang til fribefordring efter folkeforsikringsloven og loven om offentlig forsorg udvidet til tilfælde, hvor fødslen finder sted på sygehus eller lignende.

Spørgsmålet om hertil sigtende ændringer af fribefordringsreglerne har udvalget ment at måtte henvise til det af arbejds- og socialministeriet nedsatte sygeforsikringsudvalg, der har taget hele fribefordringsordningen op til drøftelse. Indenrigs- og boligministeriet agter derfor, såfremt § 13 gennemføres i den foreslåede skikkelse, at forelægge det her omhandlede problem for nævnte sygeforsikringsudvalg.

Spørgsmål 8. Ad § 14. Den økonomiske fordeling mellem stat og amts (købstad) kommune?

Før loven af 1914 betaltes jordemoderens udgifter til protokol og blanketter af statskassen. Kommunerne afholdt et vist beløb pr. løbende kilometer som befordringsgodtgørelse ved jordemoderens rejse til jordemoderkonferencer (amtslægens regelmæssige instruktionsmøder for de i amtet virkende jordemødre).

Ved loven af 1914 lovfæstedes denne ordning. Da man fandt det mindre heldigt, om jordemoderens økonomiske forhold skulle få indflydelse på afholdelsen af hendes udgifter til foreskrevne desinfektionsmidler samt til eventuelt påbudte desinfektionsforanstaltninger, blev det samtidig pålagt kommunerne at afholde også disse udgifter. Sidstnævnte hensyn ligger også til grund for den pligt, der senere blev pålagt kommunerne til at afholde jordemødrenes udgifter til de blødningsstandsede midler: sekale og ergometrin.

Man har ikke fundet anledning til at foreslå en ændring af denne ordning, der har virket tilfredsstillende i en lang årrække, men har i forslaget § 14 indskrænket sig til at åbne adgang til at bestemme, at visse sygeplejeartikler og lignende skal betales af det offentlige (kommunerne), hvor dette skønnes ønskeligt af hensyn til fødselshjælpens forsvarlighed.

De heromhandlede udgifter må siges at være af underordnet betydning for det offentlige i forhold til udgifterne ved jordemodervæsenet iøvrigt. I finansåret 1951—52 har statskassens udgift til jordemødrenes fødselsprotokoller m. v. således udgjort 21 848 kr.

Spørgsmål 9. Ad § 14, stk. 2. Skal lattergasapparater ikke henføres herunder?

Spørgsmålet om jordemødres adgang til på egen hånd at give narkose under en eller anden form til fødende kvinder behandles i fødselshjælpsudvalget, men udvalget har — blandt andet under hensyn til de foreliggende tekniske problemer vedrørende formen for anvendelige narkoseapparater — endnu ikke afgivet nogen indstilling herom. Såfremt der